

Č. 1671.

Koncesované živnosti: Nadřízený úřad správní posuzuje v instančním řízení sporný případ zcela nezávisle nejen po stránce právní, nýbrž může samostatně hodnotiti také skutkový materiál, který sloužil za základ rozhodnutí nižší stolice.

(Nález ze dne 18. listopadu 1922 č. 17.270.)

Věc: František N. v P. proti zemské správě politické v Praze o koncesi k výčepu pálených lihových nápojů.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Žádosti st-lově za udělení koncese k výčepu pálených lihových nápojů v domě čp. — v P. odepřela okresní politická správa v Pelhřimově vyhověti, protože koncese pro uvedený dům náleží až dosud Anně T., která v domě tom samostatně živnost provozuje a nikdy neprohlásila, že by koncese té se vzdala.

Odvolání, jež proti tomu vznesl st-l, zemská politická správa v Praze nař. rozhodnutím nevyhověla, a to z důvodu, že potřeba obyvatelstva v P. žádaného oprávnění nevyžaduje.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje stížnost, o níž nss uvážil takto:

Stížnost spatřuje vadnost řízení v tom, že zemská správa politická opřela rozhodnutí své o důvod jiný, než stolice prvá, k čemuž dle názoru stížnosti oprávněna nebyla. Dle správného postupu měla zemská politická správa, když shledala, že nedostatek místní potřeby brání udělení koncese, rozhodnutí své stolice zrušiti a naříditi nové šetření, v němž by st-li byla poskytnuta příležitost vyjádřiti se o místní potřebě.

Nss neshledal námitku tuto důvodnou. Okolnost, že úřad druhé stolice založil své rozhodnutí na jiné skutkové podstatě, než učinila stolice prvá, není vadou řízení. Nadřízený úřad správní není v řízení odvolacím instancí kasační v tom smyslu, že by se musil omeziti pouze na prozkoumání zákonnosti rozhodnutí stolice nižší a nemohl sám vydati rozhodnutí po stránce právní i skutkové odchylné od rozhodnutí stolice své, nýbrž jest jako instance vyšší povolán rozhodovati ve věci samé, nejso proto nikterak vázán důvody, o něž se opírá rozhodnutí instance své, může tedy samostatně hodnotiti skutkový materiál, jenž sloužil za základ rozhodnutí stolice nižší, a může také samostatně posouditi dotčený případ po stránce právní, takže rozhodnutí jeho nejen co do důvodu, ale i co do merita může vyzníti odchylně od rozhodnutí stolice nižší, na místo něhož samo pak nastupuje.

Nelze tudíž nař. rozhodnutí vytýkati nezákonnost nebo vadnost řízení proto, že žal. úřad zamítl žádost st-lovu za udělení koncese přímo a z důvodu jiného než stolice prvá.

Rovněž bezdůvodnou jest námitka, že úřad svým odůvodněním octnul se v příkrém rozporu s vyjádřením obecního zastupitelstva, jež projevilo souhlas s udělením koncese, neboť úřadu není zákonem uloženo, aby zkoumaje místní potřebu řídil se vyjádřením obce, jež tato podala ve smyslu § 18, odst. 4 živn. řádu, naopak živnostenský úřad v příčině hodnocení skutkových okolností s hlediska místní potřeby není nikterak vázán a může dospěti k závěru jinému, než jaký v této otázce utvořila sobě obec, jejíž projev má povahu prostého dobrozdání.

Konečně namítá stížnost, že úřad opřel rozhodnutí své o okolnost, jež ve spisech zjištěna není.

Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Úřad zamítl žádost st-lovu za udělení koncese k výčepu pálených lihových nápojů pro nedostatek potřeby obyvatelstva. Pro řešení této otázky zjednal si úřad potřebný skutkový základ, zejména, jak ze spisů patrně, zjistil, že v P. čítajícím 2778 obyvatelů jest již 11 hostinců a 5 samostatných výčepů pálených lihových nápojů. Úřad také slyšel obec a vyžádal si i zprávu četnictva o okolnostech směrodatných pro rozhodnutí o žádosti st-lově.

Nelze tedy úřadu důvodně vytýkati, že nezjednal si pro své rozhodnutí potřebného skutkového základu.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1672.

Z n á m k y: * Pro sčítání dob užívání nezapsaného označení zboží určitého podniku stačí totožnost podniku — třeba držitelé jeho se měnili; stačí převod faktický — při dětech po otci podnik provozujících netřeba odevzdání pozůstalosti.

(Nález ze dne 20. listopadu 1922 č. 2463.)

V ě c: Vilém M. v S. proti ministerstvu obchodu o výmaz ochranné známky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítnuta byla žaloba st-lova, kterou se ve smyslu § 4 zákona ze dne 30. července 1895 č. 108 ř. z. proti Janu K. ml. domáhal výmazu ochranné známky »Karlík«, zapsané pod č. — z r. 1917 v rejstříku obchodní a živnostenské komory v Praze pro zapisovací měřiče rychlosti těžných strojů důlních, t. zv. tachografy, poněvadž podnik Jana K. ml., když se započte dle ustanovení 2. odst. § 4 cit. zákona do doby, po kterou podnik zapsané známky užívá, také doba, po kterou užíval této známky pro tachografy předchůdce žalovaného, totiž vynálezce tachografu Jan K. st., — užívá fakticky déle označení »Karlík« pro tachografy než žalobce.

Stížnost nařiká toto rozhodnutí jako nezákonné, po případě pro vady řízení.

Jako vady řízení vytýká stížnost,

1. že nebylo konáno šetření o tom, že Jan K. st., nechává u st-le zhotovovati tachografy, nedával mu na každý přístroj podrobné plány a výkresy, nýbrž že se st-lem po celých 10 let, co st-l pro něj tyto přístroje vyráběl, společně tachografy — každý své — zlepšovali, zejména že o této okolnosti nebyl proveden důkaz výsledkem svědka H. P. a výsledkem stran;

2. že nebyly opatřeny spisy okresního soudu na Vinohradech o pojednání pozůstalosti po Janu K. st.

Jako nezákonnost vytýká stížnost:

a) že uznáno bylo jako přípustné, aby si majitel známky Jan K. ml. započítal dobu, po kterou otec jeho Jan K. st. slova »Karlík« užíval bez zápisu k označení tachografů, které do obchodu dával,